

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

***Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”***

NGÀY THỨ NHẤT

(Kỳ 3)

...

Không phải do sự ồn ào mà chính là sự im ắng đã khiến Hưng choáng tỉnh. Anh bật dậy trên ghế và ngạc nhiên vì thấy trong xe vắng tanh. Hầu hết hành khách đã bước xuống xe. Anh nhận thấy chiếc xe đang đứng ven đường giữa một vùng đồi núi hoang vắng. Hành khách đã tản ra ngồi nghỉ. Một vài người, trong đó có cả ông già có chòm râu dê đang chăm chú nhìn vào gầm xe với vẻ sốt ruột hiện rõ trên nét mặt. Hưng bước tới đúng lúc ông lái từ trong gầm chui ra với khuôn mặt lấm lem dầu mỡ và chiếc mỏ-lết trong tay. Ông đứng thẳng lên, giọng cao mỏ-lết và nói bằng giọng đầy tin tưởng:

-Đã khắc phục xong. Bây giờ sẽ chạy thẳng một hơi về đến Hà Nội, cam đoan không còn trục trặc!

Hưng nhìn đồng hồ: Đã hơn ba giờ chiều. Như vậy là xe đã bị hỏng và dừng lại ở đây ít nhất là một giờ đồng hồ. Anh đã được ngủ ngon lành trong suốt thời gian đó.

-Bây giờ giải lao năm phút - Ông lái tuyên bố - Bà con tranh thủ giải quyết nhu cầu cá nhân. Sau đó là chạy một mạch đấy!

Nói xong, ông lục trong buồng lái lấy ra miếng xà phòng và chiếc khăn sạch rồi lần xuống dòng suối nhỏ dưới chân đồi. Hưng nhìn theo và chợt nhận thấy cô gái đã thu hút sự quan tâm của anh

đang ngồi trên một tảng đá gần đây. Cô đang lặng lẽ nhìn ra đồi núi mênh mông xung quanh bằng đôi mắt lạnh lùng. Ánh mắt ấy chạm vào cái nhìn của Hưng và hình như cô ta khẽ gật đầu chào anh. Trong khi Hưng vẫn còn đang băn khoăn tự hỏi anh có nhìn nhầm không, cô gái chợt mỉm cười và đưa tay lên vẫy. Một thoáng lững lờ rồi Hưng thông thả bước đến chỗ cô ta. Nụ cười vẫn chưa tắt trên môi cô gái. Cô nhìn thẳng vào mắt Hưng rồi nói sau thoáng im lặng:

-Nhìn thấy anh ngủ mà thêm! Anh ngủ ngon quá.

Nghĩa là cô ta vẫn để ý đến mình? Ý nghĩ ấy lướt nhanh trong Hưng. Anh mỉm cười ngượng ngịu:

-Hôm nay tôi hơi mệt!...

-Anh ngồi xuống đây! - Cô gái nói và khẽ nhích sang một bên để nhường cho Hưng phần còn lại ít ỏi trên tảng đá.

Âm hưởng thân mật trong giọng nói làm cho chàng trai trở lên mạnh bạo hơn. Anh ngồi xuống bên cô gái. Cái cảm giác khi nhìn thấy cô ở bến xe lại trở lại: hình như anh đã từng gặp ở đâu đó một khuôn mặt như thế này? Dù không thể nhớ ra được nhưng rõ ràng ở sâu trong tiềm thức của anh đã từng có khuôn mặt này. Cố lấy giọng thân mật, anh hỏi:

-Xin lỗi!... Tôi thấy bạn hình như quen quen?...

Cô gái không trả lời. Có những suy nghĩ nào đó đang cuốn hút cô. Trong khi Hưng vẫn đang còn chưa hết ngượng ngịu vì câu hỏi không được trả lời, cô bỗng nhìn thẳng vào mắt anh:

-Anh đang trên đường đi thăm một người bạn gái phải không?

Hưng sửng sờ. Tại sao cô gái này lại có thể đoán biết chính xác được như vậy? Anh thận trọng hỏi lại:

-Bạn nghĩ thế à?

-Tôi đoán chắc như vậy! - Cô gái nói bằng giọng thản nhiên - Mà hình như anh đang có điều gì lo lắng?

-Căn cứ vào đâu mà bạn nghĩ như thế? - Hưng ngạc nhiên. Những điều cô gái đang nói đã thực sự thu hút sự chú ý của anh.

Vẫn bằng cái giọng thản nhiên như thế, cô gái nói bằng một giọng phán quyết:

-Anh sẽ bị thất vọng trong chuyến đi này đấy!

Đáp lại ánh mắt kinh ngạc của Hưng, cô gái nói tiếp:

-Cô ấy đã thay đổi từ lâu rồi!

Phải mất một lúc chàng trai không nói gì được. Cô gái này là ai? Tại sao cô biết là anh đang tới thăm bạn gái và căn cứ vào đâu cô ta có thể khẳng định là bạn anh đã thay đổi?... Tuy nhiên, dù vẫn đang rất hoang mang, anh vẫn cố lấy giọng thật bình thản:

-Vậy bạn có thể cho tôi một lời khuyên được không?

Đó là một câu nói giống như nói đùa. Nhưng rõ ràng cô gái không nghĩ như vậy. Cô ta cúi xuống chăm chăm nhìn vào một vật nào đó dưới chân mình. Và vẫn trong tư thế đó, cô nói với Hưng:

-Nếu là anh, tôi sẽ không đi chuyến này?

-Vì ngày xấu à? - Hưng cố mỉm cười.

-Không - Cô gái khẽ lắc đầu mà vẫn không ngẩng lên - Bởi vì anh sẽ còn gặp những chuyện rắc rối khác nữa!...

Hưng đã bắt đầu cảm thấy có những điều không bình thường trong câu chuyện này. Anh lấy giọng nghiêm túc hơn:

-Bạn... có thể cho tôi biết rõ hơn không?

-Rồi anh sẽ biết thôi. Cũng không lâu lắm đâu!...

Đó là những lời dự báo nghiệt ngã. Hưng lại định hỏi thêm nhưng ông lái xe từ dưới chân đồi đã bước lên với khuôn mặt đã được rửa sạch sẽ và chiếc khăn vắt trên vai. Lên tới mặt đường, ông lớn tiếng nhắc nhở hành khách:

-Nào, bà con. Đi thôi. Tranh thủ kéo tôi!

Hành khách vội vã lên xe. Ông già có chòm râu dê tỏ ra khá nhanh nhẹn. Bằng một sức mạnh không ngờ, ông đã gạt bắn hai người phụ nữ để giành lấy thanh vịn để bước lên xe. Hành động ấy khiến ông lái xe phát cáu:

-Này, cái nhà ông có cháu đi Đức về kia! Có phải đi xúc lúa ở kho đâu mà tranh giành nhau như thế? Nhỡ người ta ngã thì sao?

Ông khách nọ vẫn cố bám trèo lên xe. Sau đó, ông ta mới quay lại, gân cổ lên cãi:

-Thế ngộ nhỡ xe nó chạy mất thì sao?

-Tôi đang còn đứng đây, xe nào chạy được? - Ông lái hỏi vặn lại,

Hưng và cô gái cũng thông thả đứng lên. Họ đi về phía xe. Và chính trong phút đó, chàng trai lại chợt nhận thấy đôi mắt của gã đàn ông kia đang kín đáo nhìn họ sau cặp kính. Không hiểu cô gái có nhận thấy điều đó hay không, nhưng cô bỗng quay sang phía Hưng:

-Anh hãy hết sức cẩn thận ...

Nói xong, cô ta bước vượt lên để trèo lên xe. Hưng cũng lên xe, trở về chỗ ngồi của mình. Khi len qua gã đàn ông kia, anh vô tình chạm phải hông hắn. Ở đó có một vật gì cộm cộm Hưng còn chưa kịp nói lời xin lỗi, hắn đã giật phắt chiếc kính ra và ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt trợn trừng đầy đe dọa. Gương mặt của gã lúc ấy nom dữ tợn khiến chàng trai lạng đi vì ngạc nhiên. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong một thoáng rất nhanh rồi gã kia lại vội cúi xuống, đeo kính vào.

Ông lái xe chưa kịp nổ máy, bất chợt có bốn người đột ngột xuất hiện ngay bên cạnh xe. Cả bốn người đều mặc quần áo bộ đội cũ, trên vai vắt những chiếc ba lô lộn trái lép kẹp. Trong số đó, trừ một gã đội mũ cối đang toét miệng cười là có vẻ lớn tuổi nhất, ba kẻ cùng đi chỉ mới khoảng mười chín, hai mươi tuổi và giống nhau ở những khuôn mặt lì lợm. Hình như đã có sự chuẩn bị từ trước, trong khi gã đội mũ cối tiến nhanh đến đứng cạnh buồng lái, ba gã kia dàn thành một hàng ngang ở ngay trước mũi xe như để chắn đường.

Bằng vẻ thản nhiên suông sã, gã đội mũ cối vỗ thành thịch vào cửa xe khiến ông lái phát cáu.

-Có chuyện gì thế? - Ông lái thò đầu ra cửa sổ xe, hỏi giọng không hài lòng.

-Anh giai cho tụi này đi nhờ với - Gã đại diện cho cả nhóm nói bằng giọng khàn khàn.

-Các chú về đâu? - Ông lái hỏi lại.

Xuống rải rác từ đây về Hà Nội - Gã kia trả lời và đập đập vào túi áo ngực của mình - Yên tâm. Tụi này thanh toán sòng phẳng!

Ông lái không trả lời mà quay lại gọi người thanh niên phụ xe:

-Tiền ơi. Bán vé cho khách này!

Người phụ xe “dạ” một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy xuống đường. Anh thu tiền của họ rồi mở rộng cửa để họ lên xe. Sau khi tất cả đã ổn định chỗ ngồi, ông lái nổ máy. Chiếc xe thả những quầng khói xanh khét lẹt và rùng mình chuyển động. Vài phút sau, nó bắt đầu lao vun vút trên quốc lộ trong nắng chiều. Người phụ xe đưa tay lên nhìn đồng hồ:

-Chậm lắm là sáu rưỡi sẽ đến Hà Nội. Còn sớm chán...

Ông khác có chòm râu dê hỏi lại bằng giọng đầy nghi ngờ:

-Thế ngộ nhớ xe nó lại hỏng thì sao?

Ông lái nhếch mép nhưng không trả lời. Chừng như ông đã chán ngấy cái ông khách lăm điều này. Không hề tự ái vì câu hỏi không được hưởng ứng, ông khách nọ hích khuỷu tay vào Hưng:

-Chú nhà báo có biết giá gà ở Hà Nội bây giờ là bao nhiêu không?

-Không. Cháu làm sao mà biết được?

Hoá ra ông già chỉ hỏi cho có hỏi vì ông ta biết rất rõ chuyện này:

-Ngày hôm qua nghe nói đã là hơn chục nghìn một cân rồi! Khiếp chưa! Ở chợ quê tôi, chỉ năm nghìn rưỡi đổ lại...

Rồi ông cười khà khà:

-Tôi đi thăm vợ chồng thằng con thứ hai. Chúng nó là công nhân. Chuyên này tôi mang mười lăm cân gà. Cho chúng nó hăn năm cân để ăn Tết, chỗ còn lại có bán rẻ cũng vẫn hòa vốn!

Hưng cố nén một tiếng thở dài. Anh ngả người trên ghế, nhắm mắt lại. Vẫn không hề phật ý bởi thái độ đó, ông khách quay lại phía những những người ngồi phía sau, oang oang kể chuyện. Ông thông báo cho họ biết về một sự kiện nóng hổi vừa xảy ra tại làng ông:

-Trong xóm tôi có một nhà vợ chồng trẻ nhưng đã có bốn mặt con. Thằng chồng đã lười, lại hay rượu. Cô vợ quanh năm đầu tắt mặt tối lo ăn cho cả nhà. Bà mẹ chồng thì ác có tiếng. Con dâu mà hễ cứ không vừa ý là bà ấy lại nắm tóc dúi xuống đánh như đánh đũa ở. Thấy cô ấy chịu đựng mãi, lại cứ tưởng nó hiền. Ai ngờ đúng vào hôm hăm ba - ngày ông Táo lên trời, cô con dâu nấu cám chậm, lợn nó réo. Thế là bà mẹ chồng lại tóm tóc dúi nó xuống bên bếp. Uất quá, nó mới vùng dậy tương ngay cả một nồi cám lợn đang sôi vào người! Phải đi viện cấp cứu. Bệnh viện nói phen này có lẽ bà ấy không qua được. Thế là nhà ấy hết tết!...

Cũng may mà những lời nói ấy bị tiếng máy nổ khóa lấp đi phần nào. Hưng cố ép mình ngủ mà không được. Những ý nghĩ lộn xộn cứ bồng bềnh chao đảo quanh anh. Cuối cùng, nó lại hướng về những điều vừa xảy ra với cô gái bí ẩn và gã đàn ông đang ngồi ngay sau lưng anh. Cô ta là ai nhỉ? Tại sao cô ta lại quan tâm đến anh? Trong thái độ và kể cả những lời nói của cô ta, anh không thấy có sự vồn vã hay thân tình. Cô ta đối xử với anh bình thản và tự nhiên như một người quen biết cũ. Tại sao nhỉ? Và tại sao gã đàn ông có khuôn mặt lầm lì kia lại để ý theo dõi cô ta? Cô ta có biết điều đó không? Hay là giữa họ đã có một quan hệ nào đó?...

Dù muốn hay không. Hưng vốn buộc phải thừa nhận một điều: Nếu cô gái kia định thu hút sự quan tâm của anh đối với mình thì chắc chắn là cô ta đã thành công. Chỉ có điều cô ta làm như vậy để làm gì thì anh chịu không thể đoán được.

Phía sau Hưng, ông khách lăm điều vẫn chưa thể chấm dứt được cơn nói của mình:

-Cái thằng ấy tuổi chỉ mới ba mươi. Khi còn làm Bí thư xã đoàn thì ra sức đấu tranh vạch ra những khuyết điểm của Ban lãnh đạo... Thế rồi thanh tra, kiểm tra cấp trên về hai ba bận. Các ông ấy làm dữ, ban lãnh đạo cũ bị rụng tiết cả. Lốp trẻ làm thay. Riêng thằng đó thì được cử làm chủ nhiệm Hợp tác xã. Năm đầu thì còn tử tế, sang năm thứ hai mới lộ bản tướng. Ăn không từ thứ gì. Đầu tiên, nó lột dạ của bà con tôi tấn rươi đậm, sau đó ăn liền một mạch mười hai tấn thóc, hai chục tấn lân với bốn vạn gạch dành để xây khu nhà trẻ của xã! Mà đã no đâu! Nó còn uống cạn một tạ thuốc từ sâu Vô-pha-tốc, sau đó xỉa răng hết hai tấn rươi sắt “phi” mười sáu!... Mà chỉ trong vòng có sáu tháng thôi đấy nhé! Bà con tôi bảo nhau: ăn khỏe như thế, đến ông Ô ngày xưa có sống lại phải chấp tay gọi bằng cụ. Sau đó lại có đơn kiện, lại có thanh tra về. Vậy là ăn bao nhiêu, lại phải nôn ra cả!...

6.

Những ý nghĩ của chàng trai lại hướng về kỷ niệm với Dung. Có một lần họ cùng nhau đi tắm biển. Đó là mùa hè đầu tiên khi hai người mới yêu nhau. Hôm ấy, họ đã thả sức nô đùa cùng với những ngọn sóng. Chính trong lần đó Hưng chợt phát hiện thấy một nét tính cách của người mình yêu; ở giữa những ngọn sóng ve vuốt, Dung đã sống hết mình. Cô ta hét và đùa nghịch như trẻ con. Cô đuổi theo những bọt nước đang lùi dần trên bãi cát. Cô mãi miết xây những lâu đài trên cát và thơ thẩn đi nhặt những vỏ sò, vỏ ốc bị sóng tấp vào bờ. Thân hình trẻ trung chập chững trong bộ đồ tắm “hai mảnh” mà khi đó đang được coi là rất “mốt” đã khiến Hưng sững sờ. Anh như mê đi. Những ngọn sóng cồn cào và mặt biển xanh thẳm trở thành cái nền để cho cơ thể của Dung ngời sáng. Bãi biển Sầm Sơn hôm ấy có hàng ngàn người cùng tắm và ngay bên cạnh họ có rất nhiều những cô gái khác. Nhưng Hưng chỉ nhìn thấy một mình cô. Một mình Dung lung linh trên những con sóng huyền ảo...

Ngày hôm ấy trôi qua rất nhanh. Buổi chiều, họ ăn một bữa nhẹ ở một nhà hàng ven biển và quay về khi hoàng hôn đã ửng đỏ. Cũng giống như lúc đi, họ trở về thị xã bằng xe đạp. Con đường nhựa sau một ngày bị nắng nung bốc hơi nghi ngút và nhão ra dưới bánh xe. Rồi một điều bất ngờ đã xảy ra: xe họ bị thủng săm khi còn cách thị xã chừng ba cây số. Hưng còn nhớ rất rõ khi ngồi dưới lùm tre bên đường để chờ vá xe. Dung đưa tay gạt mồ hôi ròng ròng trên khuôn mặt đỏ bừng và nói với anh giọng hờn dỗi:

-Em đã bảo anh mượn lấy cái xe máy, có phải đỡ khổ không? Chẳng lẽ anh không có anh bạn nào có nổi một chiếc “Ba-bét-nhè” hay sao?

Lúc ấy, Hưng chỉ cười ngượng ngịu - nụ cười của một người có lỗi. Nhưng những năm sau này, không hiểu sao đôi lúc anh lại chợt hình dung rất rõ khuôn mặt cáu kỉnh của Dung khi nói như vậy. Và đồng thời với hình ảnh ấy là những nỗi băn khoăn. Tuy nhiên, chàng

trai đã quên nó đi rất nhanh. Bây giờ thì những bắn khoản ấy bỗng trở lại. Cũng may mà điều ấy qua đi rất nhanh vì những ngọn sóng dịu dàng trong kỷ niệm đã khỏa lấp nó. Hưng như nhìn thấy Dung đang chạy trên bãi cát. Những tia nước bắn tung lên dưới bàn chân trần của cô. Gió biển làm mái tóc dài xỏ tung. Tiếng sóng biển cứ dào dạt vô mãi... Khoảnh khắc ấy đã đi vào rất nhiều bài thơ của anh. Ở đó Dung hiện ra như một thiên thần, như nét chấm phá lung linh giữa màu xanh vời vời của biển.

Chàng trai mỉm cười và dần dần thiếp vào một giấc ngủ đầy mơ mộng. Những ngọn sóng trong kỷ niệm đang ve vuốt anh. Những ngày xa nhau, mỗi khi trần trọc trên chiếc giường cá nhân trong căn phòng tập thể rộng chín mét vuông, chàng trai thường hướng ý nghĩ của mình về với Dung. Nói đúng hơn, anh nghĩ về những kỷ niệm giữa họ. Và trong những kỷ niệm ấy, cái lần cùng nhau đi tắm biển bao giờ cũng hiện lên như một kỷ niệm đẹp đẽ nhất. Lần nào cũng thế, những ngọn sóng mơn man anh, anh đưa vào một giấc ngủ với những mộng mơ đẹp đẽ...

Phía sau Hưng, ông già có chòm râu dê đang trình bày phần kết thúc của một câu chuyện khác với những người xung quanh. Chỉ mới qua vài giờ đồng hồ ngồi trên xe, ông đã kịp tạo ra một nhóm thính giả của riêng mình. Càng nói, giọng của ông ta như càng trong hơn và nhiều khi cao vút lên, át cả tiếng máy ô tô đang nổ.

-Nhà ấy mất đức. Con cái chả đứa nào nên người. Được mỗi thằng con đầu tử tế nhất thì bị tai nạn ô tô. Thằng thứ hai tốt nghiệp đại học đã chín, mười năm nay không xin nổi việc làm, bây giờ ngồi nhà kiếm cái bơm bơm xe đạp! Mà có phải do nghèo quá không có tiền đi xin việc đâu? Chính là do nó chăm chăm nhìn vào cửa của cái của bà mẹ. Nhưng bà ta ranh lắm, không nhỏ cho nó một giọt nào! Đây là hai thằng lớn, còn cô con gái thứ ba đi buôn lén phéng với một thằng cha căng chú kiết nào đó ở mãi tận Hà-Tuyên, có chữa nên phải gả vội

như bán hàng ế! Mà nào phải đâu chỉ lũ con hư. Ngay cả ông bố nhà ấy không hiểu sao cũng tự nhiên giở chứng hóa điên, đã mấy lần nhảy xuống sông định tự tử nhưng cái số giờ vẫn chưa cho chết! Thầy bói nói là họ làm nhà trên khu mồ mả ngày xưa, giàu có mà không chịu cúng bái nên bị “hành”. Nhưng tôi nói không phải. Đó là đời cha ăn mặn thì đời con khát nước, vậy thôi! Mấy đời nhà nó bán hàng xén, buôn gian bán lận, bóp hàu bóp họng bà con trong vùng. Mất đức rồi thì có đến hàng đồng vàng giờ cũng không cho ngồi mà hưởng!...

(Còn tiếp)

Đức Dũng